

ANTONINA HALICKA (1908—1973)

Życie i działalność Profesor Antoniny Halickiej niełatwo dają się pomieścić w klasyczne ramy wspomnienia. Jej droga życiowa była bowiem przesycona na wskroś ową nieustanną pasją działania trwale znacząc ślady dokonań i twórczego wysiłku, często jednak trudną do uchwycenia w postaci dokumentowanego zapisu, który wydaje się zbyt skromny, by oddać wielkość trudu, a tym bardziej niezwykle rysy osobowości A. Halickiej.

Antonina Halicka (z domu Jaroszewicz) urodziła się 13 lutego 1908 r. w Małym Łoswidzie na Ziemi Witebskiej. Po zakończeniu nauki w gimnazjum wileńskim w 1926 r. rozpoczyna studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym w Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. Obok chemii, jako drugą specjalność wybiera petrografię, której z czasem poświęca się całkowicie uzyskując w 1935 r. dyplom magistra

z zakresu petrografii za pracę pt. „Materiały do charakterystyki petrograficznej profilu dyluwialnego Łysej Góry koło wsi Szaltory pod Wilnem”.

Już w czasie studiów uniwersyteckich zaznaczają się wyraźnie szerokie zainteresowania i pasja społeczna A. Halickiej, które charakteryzują całą Jej późniejszą działalność twórczą i organizatorską. Prowadzi m. in. zajęcia na kursach dokształcających dla nauczycieli szkół średnich oraz wykłady na wileńskim Uniwersytecie Robotniczym. Aktywnie uczestniczy w spotkaniach założonego przez lewicę akademicką Klubu Dyskusyjnego, a następnie Klubu Demokratycznego.

Szeroko zakrojone badania naukowe i żywą działalność dydaktyczną podejmuje już w trakcie studiów uniwersyteckich. Począwszy od 1930 r. A. Halicka pracuje jako asystent przy Katedrze Mineralogii i Petrografii USB początkowo pod kierunkiem Pawła Radziszewskiego, a następnie od 1934 r. Stanisława Małkowskiego. Prowadząc geologiczne badania terenowe głównie na obszarze Wileńszczyzny i Polesia A. Halicka koncentruje swe zainteresowania naukowe wokół problematyki petrografii moren, a w szczególności prób zastosowania kryteriów petrograficznych dla określenia stratygrafii moren oraz wykorzystania metod wskaźnika głazowego dla oceny wieku osadów morenowych i kierunków ruchu łą-

dolodu. Badania w tej dziedzinie prowadzi również A. Halicka w trakcie podróży naukowych do Szwecji i Finlandii, które odbywa w 1937 r. jako stypendystka Funduszu Kultury Narodowej, gromadząc także obfite materiały porównawcze z obszarów Łotwy, Estonii i Litwy. Część wyników badań ogłasza drukiem w 1938 r. w bardzo interesujących od strony poznawczej i metodologicznej studiach pod tytułem „O utworach morenowych Łysej Góry pod Wilnem” i „Wyniki próbnych badań kilku moren Polski Środkowej i Północnej” (Starunia nr 15, Kraków).

Począwszy od 1935 r. aż do końca 1939 A. Halicka bierze czynny udział w pracach terenowych zespołu Zakładu Mineralogii i Petrografii USB nad przygotowaniem przeglądowej mapy petrograficznej Wileńszczyzny z uwzględnieniem problematyki rozmieszczenia surowców mineralnych. Wynik indywidualnych studiów badawczych podsumowuje A. Halicka w obszernej monografii pt. „Zarys petrografii moren Wileńszczyzny”, na której podstawie uzyskuje w 1939 r. stopień doktora nauk ścisłych w zakresie petrografii i geologii.

W latach 1940—1941 A. Halicka bierze aktywny udział w pracach organizacyjnych związanych z powołaniem Litewskiego Oddziału Komitetu do Spraw Geologii przy Radzie Komisarzy Ludowych ZSRR, którego działalność przerwała okupacja hitlerowska. Po wyzwoleniu Litwy przez wojska radzieckie, już we wrześniu 1944 r., A. Halicka podejmuje ponownie prace organizacyjne związane z reaktywowaniem służby geologicznej LSRR, pełniąc m. in. funkcję naczelnika oddziału poszukiwań geologicznych. Wspólnie z innymi geologami polskimi (m. in. E. Passendorfer, S. Małkowski, J. Wojciechowski, B. Halicki, R. Kongiel) opracowuje szereg projektów rozpoznania zasobów surowców mineralnych na obszarze Litewskiej SRR, uczestniczy w kształceniu kadr dla litewskiej służby geologicznej.

W lipcu 1945 r. A. Halicka wraca do Polski włączając się od razu w najżywszy nurt spraw związanych z odbudową kraju. W latach 1945—1946 pełni szereg odpowiedzialnych funkcji w Ministerstwie Apropowizacji i Handlu m. in. jako zastępca Dyrektora Departamentu Administracji Terenowej, a następnie jak zastępca Dyrektora Departamentu Artykułów Przemysłowych i Polityki Rozdzielnictwa. W roku 1947 A. Halicka została powołana na stanowisko Naczelnika Wydziału Studiów Przyrodniczych w Ministerstwie Oświaty. Równocześnie, w czerwcu 1947 r. obejmuje funkcję wicedyrektora Muzeum Ziemi, placówki znajdującej się wówczas jeszcze w stadium organizacji. Energicznie wspomagając wysiłki pierwszego dyrektora Muzeum Ziemi — Stanisława Małkowskiego, przyczynia się walcnie do przyśpieszenia prac organizatorskich uwieńczonych oficjalnym aktem utworzenia w dniu 9 czerwca 1948 r. Muzeum Ziemi jako instytucji państwowej. W grudniu 1950 r. powierzone zostaje A. Halickiej stanowisko dyrektora Muzeum Ziemi, które sprawuje nieprzerwanie aż do ostatnich chwil swego życia.

Zabiegając usilnie o stworzenie najlepszych warunków rozwoju Muzeum Ziemi, A. Halicka nadal uczestniczy aktywnie w różnorodnych pracach związanych z organizacją badań naukowych i szkolnictwa wyższego. Jako członek Komisji Koordynacyjnej PKPG do spraw Planu 6-letniego oraz Komisji Geologii przy Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego zajmuje się m. in. planowaniem prac badawczych z zakresu nauk geologicznych, przygotowuje projekty organizacji studiów geologicznych na wyższych uczelniach. Pełni funkcję stałego delegata Ministerstwa Oświaty przez cały okres pracy Państwowej Rady Geologicznej. Znaczący wkład wnosi A. Halicka w prace przygotowawcze do I Kongresu Nauki Polskiej (1950 r.) opracowując m. in. referaty zbiorcze Sekcji Nauk o Ziemi i Kopalin Użytecznych oraz Podsekcji Geologii. W 1951 r. jako członek Komisji Organizacyjnej uczestniczy w pracach nad powołaniem Centralnego Urzędu Geologii, a następnie współdziała w opracowaniu pierwszych projektów organizacyjnych Instytutu Geologicznego CUG.

W roku 1955 A. Halicka uzyskuje tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego.

Talent organizatorski i nieprzebrane zasoby pasji twórczej A. Halickiej znalazły najpełniejszy i najtrwalszy wyraz w działaniach związanych z rozwojem muzealnictwa geologicznego. Były one swego rodzaju motywem przewodnim wszystkich Jej poczynań, które w ostatecznym efekcie skupiały się zawsze wokół sprawy centralnej — Muzeum Ziemi.

Żywe zainteresowania A. Halickiej problematyką muzealnictwa przyrodniczego uwidoczniły się bardzo wcześnie. Jeszcze podczas asystentury w Zakładzie Mineralogii i Petrografii USB w Wilnie opracowuje scenariusz i uczestniczy bezpośrednio w przygotowaniu ekspozycji działu geologicznego Uniwersyteckiego Muzeum Przyrodniczego w Wilnie. Od pierwszych chwil powstania Towarzystwa Muzeum Ziemi założonego w 1931 r. przez grono wybitnych geologów (m. in. J. Lewiński, T. Wiśniewski, E. Thugutt, J. Czarnocki, R. Kozłowski, S. Małkowski), uczestniczy aktywnie w jego pracach. Pełni m. in. funkcję sekretarza wileńskiego oddziału Towarzystwa Muzeum Ziemi czynnie współpracuje z redakcją czasopisma „Wiadomości Muzeum Ziemi” zamieszczając na jego łamach szereg interesujących artykułów.

Bezpośrednio po zakończeniu wojny grupa działaczy Towarzystwa Muzeum Ziemi podejmuje starania zmierzające do urzeczywistnienia podstawowego celu — utworzenia nowoczesnego muzeum geologicznego w stolicy. Gdy w 1947 r. Zarząd TMZ podejmuje uchwałę o przekazanie Państwu Ludowemu całego majątku i zbiorów pod warunkiem utworzenia państwowego Muzeum Ziemi, A. Halicka bierze na siebie główny trud organizacji placówki. Od tego momentu wiąże się na trwałe z budowaniem i kształtowaniem działalności tej instytucji. Budowaniem od podstaw, bowiem objęcie przez Halicką w 1947 r. funkcji wicedyrektora

ra Muzeum Ziemi zbiegło się z rozpoczęciem odbudowy z ruin zabytkowego pałacyku przy Alei Na Skarpie w Warszawie, który stał się pierwszą, własną siedzibą placówki. Dzięki wielkiemu poświęceniu i energii A. Halickiej, która bezpośrednio nadzorowała prace, już w 1950 r. gmach zostaje oddany do użytku, rozpoczynają normalne funkcjonowanie zorganizowane od podstaw pracownie naukowe, a w 1951 r. otwarte zostają dla publiczności pierwsze sale wystawowe.

Muzeum Ziemi kierowane przez A. Halicką nieprzerwanie przez blisko ćwierćwiecze przechodziło zmienne koleje losu. Przejściowy okres ograniczenia działalności w latach pięćdziesiątych, spowodowany okolicznościami zewnętrznymi, został przewyciężony tylko dzięki niestrudzonemu zabiegom organizatorskim i ogromnemu hartowi ducha A. Halickiej. Nie poddając się koniunkturalnym i zmiennym koncepcjom reorganizacyjnym, prowadzącym, jak to wykazały losy niektórych nie istniejących już dziś muzeów przyrodniczych, do rozproszenia zbiorów i zniknięcia samodzielnej działalności naukowej i popularyzatorskiej, zdołała w końcu osiągnąć sukces. Zadecydowały o tym w ostatecznym efekcie upór i żelazna konsekwencja A. Halickiej w realizacji założeń programowych nowoczesnego muzeum. Program ów kształtowany był na podstawie wnikliwych, teoretycznych studiów muzeologicznych pozwalających na umiejętne wyciąganie praktycznych wniosków z dokonujących się szybko przemian w muzealnictwie przyrodniczym na świecie. Muzeum Ziemi stało się wyspecjalizowaną placówką naukowo-badawczą zdolną do podejmowania samodzielnych zadań w dziedzinie zabezpieczenia, gromadzenia i dokumentacji zbiorów, ochrony bezcennych kolekcji i unikalnych obiektów geologicznych. Stworzona została wartościowa i systematycznie wzbogacana baza materiałowa dla badań naukowych wykorzystywana zarazem do prowadzenia różnorodnych form popularyzacji nauk geologicznych wśród społeczeństwa. Wykształcona w Muzeum Ziemi kadra pracowników naukowych obok specjalizacji w różnych gałęziach nauk geologicznych, uzyskała pod kierunkiem A. Halickiej wysokie kwalifikacje muzeologiczne umożliwiające Muzeum Ziemi podejmowanie wielu inicjatyw w dziedzinie upowszechniania nauk geologicznych poprzez ożywioną działalność wystawienniczą, programowe akcje oświatowe, wydawnicze itp.

W 1959 r. Muzeum Ziemi zostało przejęte przez Polską Akademię Nauk, zgodnie zresztą z postulatem zawartym w uchwałach I Kongresu Nauki Polskiej. Znacznie lepsze warunki dalszego rozwoju placówki zostały umiejętnie wykorzystane przez A. Halicką dla rozszerzenia zasięgu działania, przyspieszenia kształcenia kadry naukowej i rozbudowy Muzeum Ziemi. Jej wysiłek organizatorski i pełne oddanie sprawom instytucji zyskiwały powszechny szacunek, a z czasem również i wsparcie środowiska naukowego. Szczególnie wydatną pomoc w realizacji wielu zamierzeń A. Halickiej wniósł zespół członków Rady Naukowej Mu-

zeum Ziemi, którego pierwszym przewodniczącym był przez wiele lat Profesor Bolesław Krupiński. Wielką satysfakcję osobistą przyniosło A. Halickiej pomyślne zakończenie w 1966 r. starań o przyznanie Muzeum Ziemi drugiego gmachu. Z energią i zapałem, nie mniejszym niż 20 lat wcześniej podczas budowy pierwszego gmachu, przystąpiła Halicka do remontu i adaptacji nowo pozyskanych pomieszczeń, wyczarowując w ostatecznym efekcie wnętrza urządzone dla potrzeb muzealnych z niepowtarzalnym smakiem i wyczuciem estetycznym.

Autorytet A. Halickiej jako wybitnego specjalisty w dziedzinie muzealnictwa przyrodniczego zyskał wysokie uznanie w kraju i za granicą. Już w 1949 r. na zlecenie Biura Studiów Prezydenta opracowuje obszerne studium pt. „Problemy muzealnictwa w Polsce” wykorzystane w pracach Komisji Popierania Twórczości Naukowej i Artystycznej przy Prezydium Rady Ministrów. Była stałym, aktywnym członkiem Narodowego Komitetu Międzynarodowej Unii Muzealnej (ICOM), reprezentując m. in. polskie muzealnictwo przyrodnicze na kongresach w Sztokholmie (1959) i w Hadze (1962). Uczestniczyła w pracach Sekcji Rady Muzeów przy Ministerstwie Kultury i Sztuki, była członkiem Zespołu Konsultacyjnego przy Centralnym Zarządzie Muzeów i Ochrony Zabytków. A. Halicka brała aktywny udział we wszystkich ważniejszych, ogólnopolskich konferencjach i sympozjach poświęconych problemom muzealnictwa.

Wystawy organizowane przez Muzeum Ziemi we własnym gmachu oraz w wielu muzeach regionalnych i innych placówkach oświatowych były w większości opracowywane według koncepcji i scenariusza A. Halickiej. Tu najpełniej uzewnętrzniał się Jej temperament twórczy, ogromna wyobraźnia przestrzenna, wrażliwość plastyczna oraz nieprzeciętna umiejętność w dziedzinie trudnej sztuki ujęcia niełatwej w odbiorze problematyki geologicznej w klarowny obraz wystawy muzealnej. Swoisty paradoks polega na tym, że owe wystawy, twory z natury rzeczy krótkotrwałe, rzecz można ulotne, stanowiły niewątpliwie najbardziej oryginalną część dorobku A. Halickiej. A przecież każda wystawa realizowana przez A. Halicką stanowiła swego rodzaju wizualną syntezę określonego problemu, poprzedzoną wnikliwymi źródłowymi studiami i wielomiesięcznymi przygotowaniem. Były to przy tym wystawy obejmujące bardzo zróżnicowany profil tematyczny, adresowane do odbiorców o różnym poziomie wiedzy. Oprócz wystaw przeznaczonych dla szerokich kręgów społeczeństwa A. Halicka patronowała przygotowaniu ekspozycji specjalistycznych organizowanych z okazji kongresów i zjazdów naukowych krajowych i międzynarodowych. Wspomnę tu dla przykładu ekspozycje przygotowane dla uczestników Kongresu INQUA (1961) oraz Podsekcji Historii Geologii XI Międzynarodowego Kongresu Historii Nauki (1965). Uczestnicy zjazdów Polskiego Towarzystwa Geologicznego mieli okazję zapoznać się z okolicznościowymi wystawami przygotowa-

nymi przez zespół Muzeum Ziemi pod kierunkiem A. Halickiej na Zjeździe w Koninie („Z geologii Kujaw i Wschodniej Wielkopolski” — 1969 r.) oraz w Augustowie („Podłoże krystaliczne platformy prekambryjskiej w Polsce” — 1973) trafnie nawiązującymi do problematyki obrad. Szczególną wymowę miała specjalna wystawa opracowana przez A. Halicką z okazji 50-lecia Polskiego Towarzystwa Geologicznego (1971), eksponowana w Krakowie i w Warszawie, która stanowiła syntetyczny zarys historyczny najważniejszych kierunków działalności i dorobku PTG.

Współpraca z muzeami regionalnymi podejmowana była przez A. Halicką ze szczególnie dużym zaangażowaniem, w głębokim przekonaniu o istnieniu autentycznego, społecznego zapotrzebowania w tej dziedzinie. Oprócz licznych wystaw czasowych przygotowywanych specjalnie dla muzeów regionalnych inicjowała pomoc w oznaczaniu zbiorów geologicznych, organizacji stałych ekspozycji geologicznych w muzeach wielodziałowych. Z wielką pasją uczestniczyła we wspólnych akcjach muzealnych mających na celu ożywienie życia kulturalnego w niektórych regionach kraju. Wspomnę tu dla przykładu znaczący wkład A. Halickiej w organizowaniu wielkiej ekspozycji muzeów warszawskich w Lidzbarku Warmińskim udokumentowany m. in. przygotowaną z dużym rozmachem wystawą pt. „Nauki przyrodnicze w wieku Oświecenia w Polsce” (1961), czy też wystawy poświęcone problematyce regionalnej „Dolny Śląsk”, „Warmia i Mazury” eksponowane w ramach cyklu „Ziemie zachodnie i północne” w Kętrzynie (1967). Wyrazistym przykładem pomocy dla muzeów regionalnych była opracowana przez A. Halicką stała wystawa pt. „Środowisko przyrodnicze i surowce mineralne Lubelszczyzny” otwarta w muzeum w Chełmie Lubelskim (1969 r.) w 25 rocznicę ogłoszenia Manifestu Lipcowego.

Dowody symbolicznego uznania efektów tej działalności ceniła A. Halicka szczególnie wysoko. Była wyróżniona m. in. honorową odznaką „Zasłużonym dla Warmii i Mazur” (1961), złotą odznaką „Za opiekę nad zabytkami” (1964), odznaką „Zasłużony działacz Kultury” (1965), Złotą Odznaką Honorową Ligi Ochrony Przyrody (1969). Największą jednak satysfakcję sprawiały Jej inne nieformalne przejawy skuteczności oddziaływania Muzeum Ziemi. Sprowadzały się one do nieustających odwiedzin w Jej gabinecie licznych pracowników muzeów regionalnych, działaczy kulturalnych, amatorów-zbieraczy, którzy kierowali swe kroki do Muzeum Ziemi oczekując pomocy, rad i wskazówek w zakresie organizacji wystaw, gromadzenia zbiorów itp.

Pochłonięta bez reszty sprawami rozwijania działalności Muzeum Ziemi A. Halicka znajdowała jednak zawsze czas na aktywne uczestnictwo w pracach licznych organizacji naukowych i społecznych. Wychodziła bowiem zawsze z założenia, iż w zasięgu placówki muzealnej muszą pozostawać najistotniejsze problemy życia naukowego i najróżnorod-

niejsze formy działania na polu upowszechnienia wiedzy. Począwszy od 1947 r. brała stały udział w pracach Towarzystwa Wiedzy Powszechnej, przez wiele lat jako członek Zarządu Głównego TWP i Przewodnicząca Zarządu Stołecznego TWP. Była członkiem Komitetu Nauk Geologicznych PAN, Komitetu Historii Nauki i Techniki PAN, wielu rad naukowych m. in. Zakładu Nauk Geologicznych PAN, Archiwum PAN, Zakładu Historii Nauki i Techniki PAN, Muzeum Mazowieckiego w Płocku, Rady Naukowej Ligi Ochrony Przyrody, Rady Programowej Wydawnictw Geologicznych. Wniosła znaczący wkład w upowszechnienie nauki i kultury wśród społeczeństwa Stolicy, co znalazło swój wyraz w przyznaniu A. Halickiej Nagrody Miasta Stołecznego Warszawy (1966) oraz Złotej Odznaki Honorowej „Za zasługi dla Warszawy” (1971). Rada Państwa w uznaniu zasług A. Halickiej przyznała Jej wysokie odznaczenia państwowe: Złoty Krzyż Zasługi (1946), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1964) i Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (1969).

Osobną dziedziną, której A. Halicka poświęciła w ostatnich latach swego życia szczególnie dużo wysiłku twórczego i organizatorskiego, była historia nauk geologicznych. Przyczyniła się do znacznego powiększenia źródłowej bazy materiałów archiwalnych gromadzonych w Muzeum Ziemi oraz podjęła szereg inicjatyw zmierzających do organizacji prac badawczych w dziedzinie historii nauk geologicznych. Dzięki staraniom A. Halickiej Muzeum Ziemi stało się poważnym ośrodkiem inspirującym studia naukowe w zakresie poznania dziejów polskiej myśli geologicznej. Pod Jej redakcją zaczęły się ukazywać systematycznie, począwszy od 1966 r. specjalne tomy historyczne „Prac Muzeum Ziemi”. W siedmiu obszernych tomach przygotowanych pod kierunkiem A. Halickiej zamieszczono liczne studia monograficzne, artykuły biograficzne i źródłowe opracowania archiwalne poświęcone wybitnym przedstawicielom nauk o Ziemi, dziejom instytucji i organizacji geologicznych, historii zbiorów i kolekcji geologicznych.

Wielce znaczącym osiągnięciem A. Halickiej rozszerzającym działalność w zakresie historii nauk geologicznych w sferę współpracy międzynarodowej było podjęcie przez Muzeum Ziemi wspólnie z Zakładem Historii Nauki i Techniki PAN organizacji sympozjów polsko-radzieckich poświęconych historii kontaktów rosyjsko-polskich w dziedzinie geologii i geografii. Główny ciężar prac przygotowawczych do I Sympozjum polsko-radzieckiego ze strony polskiej wzięła na siebie A. Halicka. Obrady zainaugurowane zostały w Muzeum Ziemi w 1969 r. Bogaty plon pierwszego spotkania polskich i radzieckich historyków geologii ukazujący wiele nieznanych kart wzajemnych kontaktów i współpracy w przeszłości stał się impulsem do zorganizowania II Sympozjum polsko-radzieckiego, które odbyło się w 1972 r. w Leningradzie. I tu także A. Halicka wniosła walny wkład w przygotowania materiałów sympozjalnych przyczyniając się w dużej mierze do naukowego sukcesu tego między-

narodowego spotkania. Wybór A. Halickiej na członka Międzynarodowego Komitetu Historii Geologii (INHIGEO), zatwierdzony podczas obrad Międzynarodowego Kongresu Geologicznego w Montrealu, w 1972 r. — stał się niejako oficjalnym potwierdzeniem wysokiego uznania, jakie zyskała Jej działalność wśród historyków geologii na świecie.

* * *

Zdumiewała rozległością zainteresowań, głęboką wiedzą przyrodniczą harmonijnie połączoną z humanistycznym spojrzeniem na świat i rzadkim uwrażliwieniem na piękno przyrody.

Domeny twórczego i organizatorskiego działania A. Halickiej były niezwykle zróżnicowane. Poświęcała się im z autentyczną pasją i z wielkim osobistym zaangażowaniem, zawsze z głęboką troską o społeczny efekt podejmowanych inicjatyw. Na dokumentację indywidualnego dorobku zazwyczaj już nie starczało czasu.

Pozostał najtrwalszy ślad Jej dokonań, Muzeum Ziemi, któremu poświęciła bez reszty i do końca swe życie.

Krzysztof Jakubowski

ANTONINA HALICKA
(1908—1973)

Antonina Halicka née en 1908 en Lituanie, fit des études de pétrographie à l'Université „Stefan Batory” de Wilno et les termina en 1935. Dès l'année 1930, A. Halicka commença ses travaux scientifiques comme assistante à l'Institut de Minéralogie et de Pétrographie de cet Université. Ses premiers travaux traitent la petrographie de moraines. Pendant la deuxième guerre mondiale, A. Halicka travailla dans le service géologique de la République Socialiste Lituanienne. Après son retour en Pologne, elle coopéra activement à la reconstruction du pays dévasté par la guerre et exerça des fonctions d'Etat importantes. La muséologie et l'histoire des sciences géologiques devinrent ses plus grandes passions. Grâce à cette laborieuse activité, A. Halicka organisa et développa le Musée de la Terre à Varsovie. Elle exerça la charge de vice-directeur de ce musée et en 1950 en devint son directeur. A. Halicka prit part dans différents travaux concernant l'organisation des recherches scientifiques et des études supérieurs. Elle reçut le titre de professeur en 1955. A. Halicka étonnait par l'étendue de son intéressement, par ses profondes connaissances des sciences naturelles et sa passion des recherches. Elle contribua pleinement au développement de la muséologie géologique régionale. Elle fut estimée non seulement dans son pays mais aussi à l'étranger comme l'éminent spécialiste dans le domaine de la

muséologie naturelle. Elle fut membre du Comité National ICOM, et représenta la muséologie polonaise au cours des Congrès à Stockholm en 1959 et à Haye en 1962. Elle reçut de nombreuses distinctions d'Etat pour ses mérites dans le domaine de la muséologie naturelle. Pendant ses dernières années, A. Halicka s'intéressa particulièrement à l'histoire des sciences géologiques. Grâce à son initiative, des rencontres polono-soviétiques furent organisées concernant l'histoire des contacts polono-russe dans le domaine de la géographie et de la géologie. Le choix du professeur A. Halicka comme membre de l'INHIGEO n'était autre qu'une preuve d'estime envers Elle grâce à sa grande activité parmi les historiens de géologie dans le monde.

Les sciences géologiques polonaises perdent un grand savant.

Krzysztof Jakubowski